Stanislav Švachouček – Hrdinové z Telluru

Svou druhou whisky jsem nedopil, protože začala válka. Z holovizní obrazovky zmizela reklama na čokoládu a objevil se zachmuřený hlasatel.
"Vážení diváci," řekl a jeho tvář vystupující díky elektronické simulaci plasticky z obrazovky nás přejela zkoumavým pohledem. "Hvězdná soustava Tellur čtyři právě vyhlásila válku Linanskému císařství a všem jeho koloniím."
Pití mi zaskočilo v krku a rozkašlal jsem se. Jsem z Telluru, i když tak nevypadám. Nemám typicky tellurské tmavé vlasy, jsem zrzavý. Přesto jsem měl pocit, že se všichni v baru dívají jenom na mě.
Krásná lékařka Irena se otočila také, ale když se setkala s mým pohledem, pohodila vzdorně modro-černými vlasy a odvrátila se.
"Je to logický důsledek neúspěšných jednání o rozdělení sfér obchodního a politického vlivu," pokračoval hlasatel a pokyvoval hlavou. "Současně s vyhlášením války jsme dostali zprávy o tom, že tři z našich kolonií byly napadeny tellurskými válečnými křižníky a volají o pomoc. Nevím a nemohu prozradit, o které kolonie se jedná, ale mám zde zprávu, že naše hlídkové jednotky se okamžitě vydaly do ohroženého sektoru."
Všichni v baru mlčeli. Byla to jediná společenská místnost na orbitální stanici Nadar, která patřila LEI, Linanské exportní a importní společnosti. Opatrně jsem postavil nedopitou sklenku na pult. Připadal jsem si jako kuře, které si klidně zobalo zrní, najednou zvedlo hlavu a zjistilo, že kolem sedí samé lasičky.
"Zůstaňte, prosím, u svých přijímačů," zakrákoral s odpornou imitací vlasteneckého nadšení komentátor.
Podíval jsem se na svého šéfa. Dick seděl u stolku v rohu a soustředěně se díval do stropu. Pochopil jsem, že počítá. Vždycky nejdřív počítal, než něco udělal.
"Prohlášení vrchního velitele našich vojsk přineseme v co nejkratší lhůtě. Zatím vyzýváme velitele vojenských jednotek na Linane, jejích koloniích i v kosmu, aby podle svých možností podnikli nutná prozatímní opatření."
Tvář hlasatele zmizela. Na jejím místě se objevila koule se stylizovanými obrysy kontinentů. Planeta Linaná. Majestátně se otáčela za velebných zvuků císařské hymny.
Rozhlédl jsem se. Můj první dojem, že se všichni dívají na mne, byl mylný. Na mne valila oči jen asi polovina hostů. Ostatní se dívali na šéfa. Mezi jejích tmavými nakrátko ostříhanými hlavami naše zrzavé kštice zářily stejně nápadně.
"Hej, Bene," odkašlal si Dick a mávl na barmana.
Ben dělal, že neslyší.
"Mám pro tebe dobrý kšeft, Bene. Ale musí to být rychle," zkusil to znovu. Vstal a přistoupil k pultu.
Ben se k němu pomalu přikolébal. Byl si dobře vědom toho, že Dick je v té chvíli nepřítelem. A kolaborace s nepřítelem byla podle linanských zákonů hrdelní zločin.
"Jestli si myslíš, že ti někdo pomůže utéct, tak se pleteš," řekl nahlas a zřetelně, aby to náhodou někdo nepřeslechl.
"To si nemyslím," zakroutil hlavou Dick.
"Tak co chceš?" zavrčel Ben. Na čele se mu objevily těžké kapky potu. Bál se.
"Včera jsem tu doplnil nádrže a teď mne asi nenecháte odstartovat, že?"
"To si piš, že nenecháme," zachrochtal Ben.
"Takže bych ti mohl to palivo levně prodat..."
Barman vytřeštil oči.
"Co bych s ním dělal?" zeptal se tupě.
"Prodal bys ho někomu jinému," povzdechl si nad jeho nechápavostí Dick. "Ale muselo by to být rychle. Než mi váš velitel Střelu zapečetí."
"Za kolik?"

"Kupoval jsem ho tady po čtyřech tisících... ale dám ti tunu za dva. Co ty na to?"
"Kolik ho máš?"
"Plné nádrže. Celkem dva a půl tisíce tun. Má cenu deset milionů, nabízím ti ho za pět."
Barman obrátil oči v sloup a předstíral, že uvažuje. Jeho rty se neslyšně pohybovaly.
"Dám ti půl jako zálohu a půl, až to prodám," navrhl lišácky.
"Té druhé půlky bych se nedočkal. Jako válečnému zajatci by mi ji zabavili."
Barman zaraženě mlčel.
"Tak dobře... slevím na čtyři, ale musí to být hned. Jinak z toho nebudeme nic mít ani ty, ani já," naléhal Dick. Chytil Bena za klopy saka a přitáhl si ho.
"Tak něco řekni, sakra," zasyčel a zatřásl s ním.
"Beru to," vyhrkl náhle Ben. Přitáhl si jednou rukou klávesnici svého terminálu a zručně na ní začal vyťukávat potřebné údaje.
Dick ho pustil. Nedočkavě sledoval Benovy tlusté prsty, které se míhaly nad tlačítky.
Když byl zápis hotov, oba muži postupně přiložili na snímač klávesnice pravou dlaň. Teprve načtením obrazce papilárních linií byl obchod potvrzen a částka převedena z Benova konta. Hned potom si Dick přitáhl klávesnici k sobě, rychle na ní ještě něco napsal a znovu otiskl dlaň.
"Co to bylo?" zeptal se znepokojeně Ben.
"Převedl jsem peníze na svou ženu," řekl Dick. "Je to Zemšťanka, takže je neutrál. Jí už je nikdo nezabaví," vysvětlil a zazubil se.
Ben potřásl hlavou a chtěl ještě něco říct, ale v té chvíli se rozlétly dveře. Dovnitř vrazil velitel stanice McMurdock. Za ním se tlačili dva mechanici v umaštěných kombinézách. Drželi v rukou paprskomety a tvářili se krvežíznivě.
"Jménem Linanského císařství a společnosti LEI vás prohlašuji za válečné zajatce," řekl přísně a podíval se na mne a na Dicka. Protože jsme stáli vedle sebe u barového pultu, usnadnili jsme mu práci.
"Zavřeme vás do skladiště, dvojka je volná," oznámil nám suše. "Vaše loď samozřejmě propadá císařství."
"Nerad vám skáču do řeči," zašklebil se Dick, "ale než ji zapečetíte, měli byste dovolit tady Benovi, aby si z ní vzal své zboží."
"Ty tam něco máš?" zeptal se podezřívavě McMurdock.
"Koupil jsem od něj palivo..." začal barman.
"Na co?" zamrkal nechápavě velitel.
"Na prodej," řekl Ben.
"Co tě to napadlo?" zeptal se McMurdock.
"Potřeboval rychle peníze. Dal to lacino," pokrčil rameny barman.
McMurdock zakroutil hlavou.
"A co teď s tím?" zeptal se. "Až sem přiletí vojáci, budou chtít loď zabavit. O palivu se s tebou nebudou bavit... Muselo by se přečerpat do našich nádrží," uvažoval nahlas.
"To bys pro mne mohl zařídit, Kene, ne?" zaprosil barman.
"Ale jo. To víš, že mohl," kývl velitel. "Tak honem, pánové, přečerpáte Benovi palivo a pak to zapečetíme."
Myslel jsem, že Dick bude mít v zásobě nějaký trik, že vymyslel nějaký podraz. Mýlil jsem se. Když jsme oblékali skafandry, čekal jsem na nenápadný pokyn, na tajné znamení. Marně.
Pod bdělými pohledy obou zachmuřených mechaniků jsme si oblékli skafandry. Pak nás zavřeli do přechodové komory. Když se oblékli oni, vystoupili jsme všichni ven. Zahákli nám karabinky na skobu hned vedle komory a hlídali.
Poprvé v životě jsem pochopil, že k řízení tak složité operace, jakou je přečerpání více než dvou tisíc tun paliva, není potřeba radiové spojení. Stačí jednoduchý pokyn, lehký pohyb hlavní paprskometu...

Po práci připlácl jeden z mužů na dveře Střely samolepku se znakem císařství. Pak jsme zase zopakovali šarádu s tlakovou komorou a nakonec nás odvedli do skladiště. Teprve tam se Dick vzbouřil.
"Odvolávám se na Spojenecké dohody o zacházení s válečnými zajatci," vykřikl. "Skladiště neodpovídá předpisům. Zavolejte mi velitele."
Jeden z pistolníků se ušklíbl, ale přesto vytáhl vysílačku a zavolal McMurdocka.
"Co chcete?" obořil se na nás hrubě velitel stanice, když dorazil. Bylo vidět, že chce zakrýt očividný fakt, že neví, co s námi. Ještě před několika hodinami jsme byli váženými zákazníky servisní stanice a teď...
"Pane veliteli," začal uhlazeně Dick, "podle platných konvencí smíte omezit pohyb a komunikaci vězňů v míře nutné k tomu, abyste jim zabránil v útěku..."
"Ze skladiště neutečete," přerušil ho jeden z mechaniků.
"A ze stanice ano?" podivil se Dick. "Nemáme teď na lodi ani kapku paliva a nejbližší planety jsou několik dní cesty daleko. Proč nás tedy musíte zavírat do skladiště? Víte snad, jak se bude situace vyvíjet dál?"
"Co tím chcete říct?" zeptal se ostře McMurdock.
"Třeba to, že Nadar je poměrně dost daleko od Linany a jejích největších kolonií. Co kdyby se tu objevil tellurský křižník? Nebylo by pak lepší být s námi zadobře?" Zvednutou rukou zarazil námitky, k nimž se zjevně McMurdock chystal. "Nemusíme ale hned uvažovat o krajních možnostech," pokračoval Dick, "snad by stačilo zamyslet se nad tím, jakou reklamu budeme dělat vaší společnosti, až ten politováníhodný konflikt za pár dní skončí. Rádi bychom zůstali vašimi zákazníky. Zatím jsme byli vždycky se službami nabízenými LEI na Nadaru spokojeni."
"Jak si to představujete?" zavrčel velitel.
"Nemusíte nás přece nikam zavírat."
"Slibte mi, že neutečete."
"Kam bychom tady utekli?" zasmál se Dick.
"Tak alespoň přísahejte, že nepoškodíte reaktor."
"Nejsme blázni. Nechceme se udusit a zmrznout. Slibujeme vám, že k reaktoru a do řídící kabiny ani nepáchneme. Viď, Nicku?" obrátil se ke mně.
Konečně jsem dostal i já možnost zapojit se do hovoru.
"Ano," řekl jsem a tím vyčerpal svou roli.
"Tak dobře," souhlasil neochotně McMurdock.
Pokynul svým gorilám a oba pistolníci váhavě sklonili hlavně svých zbraní.
"Jeden z vás bude mít neustále službu v řídící kabině," řekl jim McMurdock. "Pokud tam vleze jeden z těch dvou zrzků, střílejte bez vyzvání. Dohodněte se s Bentonem a Warsem o střídání. Vchod do reaktorovny zamknete. Heslo zámku řeknete jenom mně."
Pak se obrátil k nám.
"Budete mít volnost pohybu po celé stanici s výjimkou řídící kabiny a reaktoru. Doufám, že vám to tak bude vyhovovat."
"Děkujeme, veliteli," zašklebil se vděčně Dick.
Znám Dicka už dva roky. Zdálo by se, že ho musím znát dobře, ale není to tak. Každou chvíli mě něčím překvapí.
Každé jeho slovo, každý jeho pohyb má svůj smysl.
Na první pohled by se snad zdálo, že je líný. Není to pravda. Dovede sedět celé hodiny u stolu, pít jednu
whisky za druhou a neříct ani slovo. Jenže pak se ukáže, že vymyslel nějakou fintu. Jeho mlčenlivost budí zdání tajemství a ženské na něj jenom letí. Nebo to dělají ty zrzavé vlasy? Zrzavých mužských je málo...
Ale tím to nebude, já mám taky vlasy jako oheň a nic...
Když jsme se před dvěma lety poprvé setkali v putyce u kosmodromu, zaujal mě právě svými zrzavými vlasy. Všiml si mého upřeného pohledu a pozval mě na skleničku.
"Co tady děláš, mladej?" zeptal se mě. "Sháníš zaměstnání?"

"Chtěl bych se někam podívat..." začal jsem.
Přerušil mne mávnutím ruky.
"Vezmu tě, když mi ukážeš, že dovedeš mlčet. Tady si sedni a drž zobák," ukázal mi na místo proti sobě. Přivolal číšnici a nechal přede mne postavit sklenici whisky. Sedl jsem si.
Mlčeli jsme a pomalu upíjeli. Nevím, jak dlouho to trvalo.
Když jsem se probral, ležel jsem doma na posteli. Nepamatoval jsem si, jak jsem se dostal domů. Přivřenými dveřmi pokoje jsem slyšel hlas své matky a jeho chraptivý bas.
"Postarám se o něj," říkal Dick.
"Je ještě dítě."
"Postarám se o něj."
"Vyrůstal bez otce."
"Postarám se o něj."
"Nic neumí."
"Postarám se o něj."
A tak to šlo hezkou chvíli. Matka nakonec kapitulovala a já se stal pomocníkem Dicka Morranse. Naučil jsem se oblékat skafandr, střílet z paprskometu, řídit Střelu, mýt podlahy, ale hlavně mlčet.
Dick nesnášel žvanění.
Také teď, když jsme potkali na chodbě krásnou Irenu, šel by dál beze slova.
"Tak vás nakonec nezavřeli, že?" usmála se na nás zářivě a mně vybuchlo srdce v prsou.
"Dopadlo to dobře," dostal jsem ze sebe s obtížemi. Vzrušením jsem se zalykal. Nemohl jsem pořádně popadnout dech. Její černé oči s dlouhými černými řasami mě zkoumavě pozorovaly.
"Takže se pár dní zdržíte, že?" usmála se znovu. Pokynula mi a pokračovala dál chodbou svou dráždivou vlnivou chůzí. Magnetické podkůvky na jejích botkách jemně cvakaly.
"Ano, zdržíme se tu," přisvědčil jsem nepříliš inteligentně a doprovodil ji toužebným pohledem. Mohlo jí být o deset víc než mně, ale byla tak krásná, tak štíhlá, tak...
Narazil jsem na Dickův zkoumavý pohled. Zchladil mě jako studená sprcha.
Byl asi o dvacet let starší, ale někdy se mi zdálo, že je starý jako Metuzalém.
"Jdi si pořádně odpočinout," zašeptal mi, když jsme v chodbě osaměli. "Nechoď na večeři, radši se vyspi. O půlnoci se pro tebe zastavím a pokusíme se o útěk."
To bylo všechno.
Pak se otočil a odešel. Na odpověď nečekal. Věděl, že mu věřím. Měl jistě něco za lubem už v té chvíli, kdy se v baru zahleděl do stropu.
Šel jsem do své kabiny. Snažil jsem se usnout, ale nešlo to. Převaloval jsem se sem a tam. Musel jsem pořád myslet na Irenu. Na její krvavě červená ústa, štíhlé boky, na prsa, která se v nízké umělé gravitaci vábivě pohupovala v rytmu její kočičí chůze.
Nemohl jsem usnout.
Vstal jsem.
I když jsem věděl, že tím mohu ohrozit svůj a možná i Dickův život, musel jsem se s ní rozloučit. Byl jsem v prapodivném duševním stavu, kdy jsem si vůbec nekladl otázku, jak se dostaneme ze stanice. Myslel jsem jenom na to, že se ještě jednou musím vidět s Irenou.
Bůh ví, co jsem si od toho sliboval.
Zaklepal jsem tiše na dveře její kabiny. Asi už spala. Teprve po druhém zaklepání se na druhé straně dveří ozval její hlas.
"Jděte spát, Nicku. Jděte spát, hlupáčku. Dnes to nejde, snad jindy, ale dnes ne."
Odplížil jsem se do své kabiny, bylo mi hrozně.

O půlnoci jsem byl připraven k útěku. Měl jsem kruhy pod očima a vztek na sebe i na celý svět.
"Všichni spí," zašeptal Dick, když jsem mu otevřel. "Přimíchal jsem jim do jídla prášky pro spaní. Přesto se snaž nedělat hluk. Hlavně tiše."
"Ale jak se dostaneme pryč?" zeptal jsem se. "Abychom načerpali palivo, musel by jeden z nás z řídící kabiny zapnout pumpy..."
"Ne," zavrtěl hlavou Dick. "Zkusíme Střelu vyhodit do vesmíru rukama."
Zdálo se mi, že se zbláznil.
Tiše jako myšky jsme si oblékli skafandry. Dick mi naznačil, abych vypnul vysílačku. Když jsme vylezli z přechodové komory, byla sluchátka v helmě úplně hluchá. Měl jsem pocit, že se mi to všechno jenom zdá.
Dick zajistil vnější dveře přechodové komory náhradní kyslíkovou lahví, aby nešly zavřít. Tím zablokoval cestu možným pronásledovatelům. Pak mi ukázal, abych se chytil skoby. Sám vzal mou karabinku a vydal se ke Střele. Tam ji upevnil na oko u zapečetěného vchodu. Pokynul mi, abych se k němu připojil. Po chvíli jsem dorazil k němu a zjistil, že se také připoutal ke Střele.
Odrazil se a odplul směrem k anténě radaru protimeteorické ochrany. Jasně jsem viděl, jak utrhl kabel a anténu ohnul do podivně patetického tvaru. Pak zmizel za okrajem stanice a já pochopil, že musí udělat totéž se spodní anténou, aby nás hned po útěku nezaměřili. Nadar byl sice kosmické překladiště a servisní stanice, ale měl na palubě solidní kolekci paprskometů. Osmdesát členů posádky se ráno probudí a jistě brzy vymyslí způsob, jak vystoupit na povrch stanice. Pokud budou vědět, kam zaměřit hlavně svých zbraní, je s námi konec. Paprsek se ve vakuu rozptyluje velmi málo a my navíc asi nebudeme moc daleko...
Dick se objevil znovu na horní plošině stanice. Prohlédl si pozorně Střelu, která se svými padesáti metry délky přečnívala válec stanice na každé straně skoro o deset metrů. Pak se shýbl a hasákem povolil matice vymezující vůli táhla obou držáků. Mohutné čelisti se pomalu rozevřely.
Střela byla volná. Vznášela se asi půl metru nad plošinou.
Dick zastrčil hasák do kapsy na opasku skafandru. Pak podlezl pod Střelou na druhou stranu a postavil se k náběžné hraně jejího pravého křídla.
Došlo mi, že svá slova o vyhazování lodi rukama myslel vážně. Věděl jsem, že se nejspíš zbláznil, ale nebylo cesty zpět.
Stoupl jsem si k levému křidlu a ze všech sil jsem zatáhl. Věděl jsem, že oba dohromady zvedáme nejméně sedmdesát tun. S palivem by to bylo třicetkrát víc, ale stejně to bylo jedno. Taková obrovská hmota...
Najednou jsem ucítil, že křídlo pod mýma rukama pomalu povoluje.
Střela se zvedala!
Zabral jsem, až mi chruplo v rameni. Křídlo stoupalo stále rychleji. Zahlédl jsem, že Dick z druhé strany vklouzl pod trup a zvedá ho zespodu rukama. Připojil jsem se k němu a několik nekonečných sekund jsme se ještě opírali do plechu vyleštěného kosmickým prachem. Pak se Střela vyprostila z našich dlaní a stoupala majestátně vzhůru. Oba jsme se vznesli za ní. Jemné trhnutí za zajišťovací lanka nás vrátilo do všedního světa. Zapnuli jsme navijáky a po malé chvilce jsme se srazili u zapečetěného vchodu.
Dick strhl nálepku. Stiskl tlačítko a gestem mě pozval dál. Vpluli jsme do přechodové komory, vyrovnali tlak a sundali přílby.
Byli jsme doma.
Driftovali jsme tak skoro dva měsíce. Neznám vhodnější název pro způsob pohybu naší lodi. V prvních hodinách jsem se pokusil odhadnout rychlost a zdálo se mi, že by mohla být asi tak sto padesát až dvě stě metrů za hodinu.
Když na stanici objevili naše zmizení, byli jsme už daleko. Bál jsem se jen, abychom neopsali protáhlou eliptickou dráhu a nevrátili se k Nadaru.
"Kdepak," uklidnil mě Dick. "Celý Nadar se zásobami potravin, paliva, posádkou a reaktorem může mít nejvýš pětadvacettisíc tun. To máme únikovou rychlost řádově kolem setinky metru za sekundu. Myslím, že jsme rychlejší."
Zpočátku se mi náš únik líbil. Byl dobrodružný, romantický.

Díval jsem se z oken pilotní kabiny na hvězdy pomalu klouzající po černé obloze. Střela totiž získala po své originální katapultáži mírnou rotaci. Křídla, za která jsme ji zvedali, nebyla přesně v těžišti. Konstruktér nepočítal s tím, že by někdy mohla mít úplně prázdné nádrže. Ale možná jsme také při našem siláckém kousku nezabrali úplně stejně, nevím.
Později mi začala vrtat hlavou jedna otázka. Poprvé jsem na ni nedostal odpověď. Podruhé se Dick zamračil a řekl:
"Ano, máš pravdu. Prášky pro spaní jsem měl od doktorky. Bez ní by se nám to nepovedlo."
"Takže proto mi neotevřela..."
"Jo, byl jsem zrovna u ní," přikývl Dick klidně.
To neměl říkat.
Někomu ticho a stav beztíže prospívá. Mně ne. Já jsem začal Dicka nenávidět. Rozhodl jsem se, že ho zabiju.
Jednou, když odešel spát, jsem se za ním vydal. Ozbrojil jsem se dlouhým nožem z kuchyně a tiše vklouzl do jeho kabiny. Opatrně jsem potmě nahmatal jeho postel, rozmáchl se a bodl. V tom okamžiku se zabouchly dveře kabiny a rozsvítilo se světlo.
Byla to past.
Na posteli ležel pod přikrývkou prázdný skafandr. Na něm byl přilepen snímač otřesů. Tenký kablík vedl od snímače k servomotoru dveří.
Vedle postele stál kanystr s vodou. Světlo nešlo zhasnout. Dick mě zřejmě občas kontroloval nějakou skrytou kamerou. Nechal mě tam o hladu několik dní.
Když jsem se vyvztekal, pustil mě ven.
"Vydrž ještě chvíli, chlapče," řekl mi tiše, když mi páčil nůž ze zesláblé ruky. "Budeme hrdinové. Žádné děvče ti neodolá. Hrdinové platí i na takové ženské, jako je Irena. Když bez ní nemůžeš být... Věř mi, hrdinovi neodmítne."
Našli nás po dvou měsících. Válka skončila. Tellur zvítězil a my dva jsme se stali hrdiny.
Křižník nám přenechal pár tun paliva, ale to nestačilo. Naše první cesta, asi čtyři sta kilometrů, tedy vedla na Nadar.
Dick mě hned po zajištění Střely odvedl do ošetřovny.
"Podívej se na něho, prosím tě," řekl Ireně a zmizel.
Zahleděl jsem se do jejích krásných očí a svět se se mnou zatočil. Chytil jsem ji za ruku a nechal se odvést ke gauči potaženému bílým prostěradlem.
"Tak co ti je?" zeptala se s vědoucím úsměvem.
"Já nevím," řekl jsem slabomyslně a zhluboka vdechl omamnou vůni její pleti.
Jemně mě položila na gauč a sedla si ke mně. Pohladila mě po tváři a jak se ke mně sklonila, strhl jsem ji k sobě a začal ji líbat.
Nebránila se.
Bylo to krásné.
O to víc mne zabolelo, když se zeptala, kdy odlétáme. Nechtěla vědět, kdy odletím já...
"Myslíš jenom na Dicka," vybuchl jsem. "Jenže on není člověk, je to jenom převlečenej počítač!"
"To je pravda," přiznala trpce. "Vždycky si dobře spočítá, co se vyplatí. Nikdy nikomu neuhne z cesty, nikdy nic nedá zadarmo. Jenom tobě... Závidím ti."
A já si najednou uvědomil, že Dick se ke mně opravdu chová jako skutečný otec, i když jím není.
Ačkoliv... kdo ví?